

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΑΒΟΝΤΑΙΡ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΟΥΣΑΝΑ, 25 ετών, πολύ ξανθή, πολύ ώμορφη, με πολύ έξυπνα, εκφραστικά μάτια.
ΥΒΕΤΤΗ, μελαχροινή, νόστιμη, λίγο δειλή 20 ετών.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, 35 ετών, πολύ συμπαθητικός.

(Άρχα τὸ βράδυ. Στὸ γραφεῖο ποὺ ἐργάζονται ὡς δακτυλογράφοι ἡ Σουσιάνη καὶ ἡ Υβέττη. Εἶναι μόνος τους. Ἡ Υβέττη τοιμάζει τὰ φύλλα. Ἡ Σουσιάνη καθέται ἡμέρη μπρὸς στὴ μηχανή της).

ΥΒΕΤΤΗ. — Ὡστε ὁ κύριος διευθυντὴς θέλει νὰ σοὺ μιλήσῃ ... Δὲν φοβῶσαι, Σουσιάνη;

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Νὰ φοβηθῶ; Καὶ γιατί; ...

ΥΒΕΤΤΗ. — Πῶς φαίνεται πῶς δὲν τὸ ξεφούσε ἀκόμα! Εἶνε μόλις δεκά πέντε ἡμέρες ποὺ ἐργάζεσαι ἐδῶ, καὶ αὐτὸς ἔβλεπε στὴν ἔσοχὴ μὲ ἄδεια. Καὶ νὰ τοὺ πόλλες ἤφθε, πρὶν ἀκόμα σὲ ἰδῆ, σὲ καταργῆσον σ' αὐτόν. Ὡ! μὰ εἶνε τρομερὸ! Ἐγὼ στὴ θέα σου θὰ ἔξομα θλι...

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Σὲ βεβαίωθι ὅτι δὲν τρέμω καθόλου. Δὲν τρέμω παρά μόνο τὸν χειμῶνα, ὅταν κινήσῃ τοὺν κροῖον...

ΥΒΕΤΤΗ. — Καὶ ὅμως ἦταν ἀπερισεργία αὐτὸ ποὺ ἔβλεψες, νὰ ἐπιτρέψῃς στὴν Ἰωάννα νὰ φέρῃ δύο ὄρες πρὶν, γιατί εἶνε ποινεφόλο, χωρίς νὰ φωτίσης καὶ τὸν κ. τμηματάρχη. Νὰ ποὺ αὐτὸς τόμα σὲ καταργῆσει στὸν κύριον διευθυντή.

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Ὅταν βλέπω ἕναν ἄνθρωπον νὰ ἰσχυρῶ, δὲν λαμβάνω ὅτι ἄνθρωπον ξανένα. Ἀδιαφορῶ γὰρ ὅπως τοὺς κύριους τμηματάρχους καὶ ὅλους τοὺς κύριους διευθυντὰς τοῦ κόσμου!

ΥΒΕΤΤΗ. — Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε πῶς ἴστερα εἶνετε εὐὸ ἐδῶ δύο ὄρες πὸ ἀρχὰ γιὰ νὰ τελειώσης τὴν δουλειὰ τῆς Ἰωάννας. Καὶ ὅλα αὐτὰ χωρίς νὰ φωτίσης τὸν κύριον τμηματάρχη.

ΣΟΥΣΑΝΑ. (γελώντας). — Κι' αὐτὸς μὲ καταργῆσει τόμα σ' ὅν κύριον διευθυντή!

ΥΒΕΤΤΗ. — Πῶς φαίνεται πῶς δὲν τὸν ξεφούσε. Ἐγὼ τρέμω ὅταν τὸν βλέπω.

ΣΟΥΣΑΝΑ. (γελώντας πάντα). — Εἶνε τόσο γουρῶ;

ΥΒΕΤΤΗ. — Μὴν ἀστεϊεύεσαι... Ὅταν σκέπτομαι πῶς σὲ λίγο θὰ βρεθῆς μόνη μαζὺ του, τρέμω. Τὸ καλύτερο ποῖνεις νὰ κινήσῃ, εἶνε νὰ κατεβάσης τὰ μᾶτια καὶ νὰ πάρῃς μιστὸς τοῦ ὄρους κεφάλου. Ἴσως συμπαθηθῆ... Ὡάωρος, λοιπόν... Ὑπομονή!... (Τὴν φιλεῖ). Εἶνε δεκά πέντε μιστὸς μόνον ποὺ εἶσα ἐδῶ καὶ ὅμως σ' ἔχω συμπαθηθῆ τόσο... Μὰ ἔχεις κατὰ ποὺ μὰ φροῦά μόνο νὰ σὲ ἰδῇ χωρίς σὲ ἀγαπᾶ γὰ πάντα...

ΣΟΥΣΑΝΑ. (φιλιώντας τὴν ἐπίσης). — Εὐχαριστῶ. Αὐτὸ ποὺ μοὺ λέξ τὸμα, ἢ ἐνθαρρύνει... Ὡστε εἶμαι καλὰ ὀψιλομένη γιὰ τὴ μάχη... (Βγάζει εἰνα καθορῆτα ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς καὶ τακτοποιεῖ τὰ μαλλιά τῆς). Εἶμαι ἐν τάξει;

ΥΒΕΤΤΗ. — Ὡ! εἶνε ἀνοητεία ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν κύριον διευθυντή. Εἶνε ἔξημα ἂν θὰ σοὺ ριξῇ καὶ μὰ μόνον ματιὰ. Ἄ! Θεέ μου! Ἀκούω ρήματα!... Ἐορῆτα!... (Φεύγει βιαστικά).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. (μπαίνει κρατώντας διάφορα χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἔξερτάει προσεκτικά. Μονολογῶν): — Μὰ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ κ. τμηματάρχη; Τὰ χαρτιά εἶνε πολὺ καλογραμμμένα... Ὑστερῆζει, χωρίς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλου του; Ναι, ναι, ὄραμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ τῆς γίνουμ παρατηρήσεις χάριν τῆς παιδείας. (Στὴν Σουσιάνη) Εἶστε σὲς ἡ δεσποινίς Σουσιάνη Λαβὸντ; Ἐχο φροῦτὰ παρόμοια ἐναντίον σου, δεσποινίς.

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Μάλιστα... Ἐγὼ εἶμαι... Καὶ προτιμῶ τὴν καταδίκη μου τῶν ὄρων...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Εἶστε ἀθάδης, δεσποινίς!... (Σηρώνοντας τὰ μᾶτια καὶ βλέποντας ἔξω ἀπὸ τὰ πόρτα τὸν Σουσιάνη). Συγγνώμη δεσποινίς!...

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Δὲν πειράζει, κ. διευθυντή.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματος ποὺ ἐργάζεσθε, δεσποινίς, μοὺ ἔκαμε παραπονοί, ὅτι... ὅτι... (Τὴν ζητιάζει λοζὰ καὶ μισθολογία). Ἄ, τὸν ἤλιθο! Ἀκούε νὰ τῆ παρόμοια!... Μὲ μὴν τόσο ὄραμα κόρη!... (Στὴ Σουσιάνη) Ἄουπον, δεσποινίς, σὰς παρακαλῶ ἄλλοτε... ἄλλοτε...

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Ἄλλοτε, κύριε διευθυντή;...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ἄλλοτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ εἶσθε πιο προσεκτικὴ καὶ νὰ σέβεσθε τὸν τμηματάρχη σου.
ΣΟΥΣΑΝΑ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ ἰσχυρῶ αὐτὸ!
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Πῶς;
ΣΟΥΣΑΝΑ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ ἰσχυρῶ αὐτὸ, ἐφόσον καὶ αὐτὸς δὲν σέβεται τὸν πόνο τοῦ ἄλλου.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Δὲν ἔννοο...
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Ἡ καμμένη ἡ Ἰωάννα εἶνε τρομερὸ ποινεφόλο... Τῆς εἶτα νὰ φύγῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν ἐργασία τῆς. Αὐτὸ εἶνε ὄλο...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Τότε, δεσποινίς, σὰς ζητῶ νὰ συγχωρεῖσθε αὐτὸν τὸν ἄθλιο, τὸν γρουπιῶν τμηματάρχη σου. (Τὴν τροπῆ με τὰ μᾶτια). Θὰ τοὺ ποὺ, μάλιστα, τοὺ ἄθλιου, τοὺ γρουπιῶν, νὰ σὰς ζητήσῃ συγγνώμην, νὰ σὰς σέβεται ἄλλοτε... Εἶσθε ἐχαριστημένη, δεσποινίς;

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Ὁχι, δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένη, κ. διευθυντή.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Γιατί, δεσποινίς;

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Ἐξ αἰτίας τοῦ κ. τμηματάρχου. Ἀκόμα δὲν προσλήφθη στὴν ἐργασία σου καὶ μ' ἔβαλε στὸ μάτι. Μὲ μισεῖ... Θέλει τὸ κακὸ μου... Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ μείνω πρὸς τὸν γραφεῖο αὐτὸ, Θὰ φύγω... Κύριε διευθυντή, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἰσχυρῶ τὴν παραίτησίν μου.

(Προσφεύγει γιὰ νὰ φύγῃ).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. (στέκεται ἔμπροσς στὴν πόρτα ἔτοιμος νὰ τὴν ἐπιδοθῇ). Ὁχι, Σουσιάνη... Συγγνώμη... δεσποινίς Σουσιάνη ἤθελα νὰ ποῦ... Δὲν τὴν δέχομαι τὴν παραίτησίν σου. Δὲν τὴν δέχομαι... Ἡ Σουσιάνη προσπαθεῖ νὰ φύγῃ. Ἐλεος!... Μὰ λέξί μόνο, δεσποινίς!... Μὰ λέξί... Σὰς διαλασκῶ τὸν μισθὸ σου!... Δεσποινίς!...

ΣΟΥΣΑΝΑ. (πρὸ ἡμέρη). — Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ, κύριε διευθυντή.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Δεχθῆτε, σὰς ἰκετεύω. Ἡ παραίτησίν σου θὰ προσένησῃ σκάνδαλο. Θὰ ποῦν ὅτι φροῦά ἐγὼ, ὅτι εἶμαι ἕνας ἀνανδρὸς, ἕνας πλάμηνθρωπος, ὅπως εἶμαι, ἀφοῦ σὰς βασανίσω τῶν ὄρων.

ΣΟΥΣΑΝΑ. (μονολογώντας ἄθην). — Ὡ, βέβαια, θὰ κερδίσω πολὺ περισσότερα καὶ θὰ κοιμηθῶμαι ἁγῆτερο...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Πῶς; Ποῦ; Τί ἐννοεῖτε δεσποινίς;

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Νὰ, ὅταν θὰ ἐργασθῶ ὡς κανεκεν ἢ ὡς μοντέλο.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μανεκεν, μοντέλο, ἐσεῖς!... Νὰ σὰς ἀγγίξουν βέβηλα χεῖρα, νὰ σὰς βλέπουμ ἄνθρωποι, ἐσεῖς... ἐσεῖς;... Ὡ! ληστήτε με, δεσποινίς!... (Ἡ Σουσιάνη γελεῖ). Ληστήτε με, ἐσεῖς ποὺ λιπαστε τὸ πόνο καὶ τὸν πόνο τῶν ἄλλων... Ἐσεῖς ποὺ διακινδυνεύσατε τὴ θέα σου γιὰ τὸν ποινεφόλο τῆς Ἰωάννας!...

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει ἂν φύγῃ;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. (μὲ ἔφος προσποιημένο). — Καταστροφῶμα! Χάνομα!... Θὰ γίνῃ σκάνδαλο!... Ὑπάρχει καὶ γενικό διευθυντὴς... Τί θὰ ποῦν ἂν μάθουν ὅτι κακοεπιτελεστικὰ τὸ πο ἀθέτηο πλάσμα τοῦ κόσμου... τὴν... τὴν τελευταίον ὑπάλληλον;... Ὅθ μείνετε λοιπόν;... Ὅθ μείνετε;...

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Θὰ σκεφθῶ.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μὴ λιπαστε μόνον ὄρους ἔξω ποινεφόλο, δεσποινίς, νὰ λιπαστε καὶ ἐκεῖνους ποὺ ἔχουν ποινεφόλο!...

ΣΟΥΣΑΝΑ. (σὺν νὰ μὴ κατάλαβε). — Μὰ λέξί ἄκόμα, κύριε διευθυντή.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ὅ,τι θέλετε.
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Μὰ αἰσθῆσαι, μὰ μικρὴ αἰσθῆσαι γιὰ τὴν καμμένη τὴν Ἰωάννα... Ἐργάζεσαι γιὰ νὸ θροῦν τέσσερα ἀδερφάκια ὄραμα. Ἐγὼ δὲν ἔγω παρά μόνο τὴν ἡμέρα μου. Μοὶ φτάνουν ὄρα πῶσο. Ὅ,τι ἰσχυρῶσθε σὲ μένα, ἂς δοθῇ στὴν καμμένη τὴν Ἰωάννα!...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. (αἰγὰ). — Αὐτὴ εἶνε ἀγγελος καὶ σὸ πρόσσοπο καὶ στὴν γρηγὴ!... (Αἰσθῆσαι). Μπορῶ νὰ σὰς πῶ ὄχι, δεσποινίς, σ' ὅ,τι καὶ ἂν μοὺ ζητήσετε;

ΣΟΥΣΑΝΑ. — Ἄ, εἶστε θαυμάσιος ἄνθρωπος, κύριε διευθυντή!...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. Ὡστε σὰς ἀρέσω, δεσποινίς!... Σὰς ἀρέσω;
(Ἡ Σουσιάνη χαμογελοῦ γλυκὰ καὶ προχωρεῖ γιὰ νὰ φύγῃ).

ΣΟΥΣΑΝΑ - Νὰ φοβηθῶ; καὶ γιατί;

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΙΔΥΛΜΙΟ ΤΗΣ ΕΙΣΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η βασίλισσα της Αγγλίας με τον περίπλοκο και προβληματικό χαρακτήρα. Έργαυτείται σε ηλικία πενήντα τριών ετών. Ο άρκιος Ρομπέρ Ντεβερέ Καρλ του Έσσεξ. Το μίσος του Σέρ Βάλτερ Ράλεϊ. Μια νύφη και άλλοκοτη άγαπη. Έργαυτας, μίσος, άμρικαλκντευσις,ζησουλτια και πεισμα. Ο Έσσεξ καταδικάζεται σε θάνατο. Η πανηγυρική θανατική του έκτελεσις. Ο Θεός ως προστάτη της βασίλισσα !...

Έχουν γραφή παραπολλά για τη ζωή και τις ερωτικές περιπέτειες της μεγάλης βασιλίσσης των Αγγλων, της Ελισσάβετ. Τώρα όμως τελευταία ήρθαν σε φώς άγνωστες έντελώς λεπτομέρειες για το τραγικότερο επεισόδιο της ζωής της αυτοκρατείσε αυτής με τον καλλίπλοκο και προβληματικό χαρακτήρα. Και το επεισόδιο αυτό, μέσα άπ' τις δραματικές φάσεις του οποίου ξεπροβάλλει διάοληρη ή σποτεινή φαισωνομία της Ελισσάβετ, είναι ή ερωτική της περιπέτεια με τον εύνοισμένο της, τον Ρομπέρ Ντεβερέ Καρλ του Έσσεξ. Θα σάς άρηρηθώμε την άγνωστη αυτή σελίδα των παρασησίων της Αγγλικής ιστορίας, γιατί παρουσιάζει ένα έντελως ξεχωριστό ένδιωφέν.

Η Ελισσάβετ είχε περάσει πειά τη νεανική της ηλικία, όταν έλαμψε έμπρος στό μάτια της το άστρο του Έσσεξ. Η βασίλισσα των Αγγλων ήταν τότε πενήντα χρόνων και διατηρούσε την όμορφιά της με τά φρεσάδια. Μολαταύτα ή πολλές ερωτικές περιπέτειες είχαν αφήσει ανεξάλεπτα ίχνη μέια στην γερασμένη και κορμασμένη καρδιά της. Και όμως μέσα σ' αυτήν την καρδιά έπληθεζε ακόμα όρημ και πάθος, που κανείς δεν μπορούσε να έτοιμασθή άπ' όσους περιεστοιχίζαν την ξεκουσμένη βασίλισσα.

Ο Ρομπέρ Ντεβερέ Καρλ του Έσσεξ ήταν αντίθετος τότε νέος, όμορφος, έξαφρετικά πνευματώδης και ίποτιωτάτος στους τρόπους του. Μαζύ του ή Ελισσάβετ είχε ξανάδη μιá δεύτερη νεότητα. Ο νεαρός αυτός ειπατωδής την είχε άνασταύσει, είχε ξυπησίσει μέσα της πάθος νέους, την είχε κάνει ξαγνικά μιá φίλη, διασηφική, καινούρια γυναίκα. Ο τελευταίος άσπαρτής της, ό σκαός και άπείσεος σέρ Βάλτερ Ράλεϊ, ό όποιος έσασε τότε είχε όλη την εμπιστοσύνη της, της φρανόταν τώρα με την πραγματική του όψη. Ο σέρ Βάλτερ Ράλεϊ κατάλαβε ότι είχε να κάνει με έναν έξαφρετικά επείκιδνον άντιζήλο. Και ένα άσπαστο μίσος έγγυσε την ψυχή του εναντίον του νεαρού εύνοισμένου.

Η σέσησις της Ελισσάβετ και του Καρλ του Έσσεξ είχαν έναν έξαφρετικά διάφορομω χαρακτήρα. Υπήρχαν στιγμές κατά τις όποιες ή Ξακουσμένη βασίλισσα λισσούσε κνυολεζιζώος από ζήλεια γι' αυτόν. Ο Καρλ του Έσσεξ ήταν ένας ώ-

Έπλεσαν στα πόδια της βασίλισσας ζητώντας να τού γροισή τη ζωή...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μία λέξι άκούμα, δεσποινίς. Έπιατε πως δεν έχετε παύά μόνο τη μητέρα σας στον κόσμο, κ' έγω έγω ένα γένο-πατέρα, που στενοχωριέται πάλο μοναχός όλη μέρα...
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Κα ή μητέρα μου στενοχωριέται πολύ, ή ζωιμένη, μοναχή όλη την ήμέρα.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Την ζωιμένη τη μητέρα σας!
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Τόν ζωιμένο τόν πατέρα σας!
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Πόσο θα την αγαπούσα τη μητερούλα σας!
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Πόσο θα τόν λώτρωνα τόν πατερούλη σας!
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Τι πρέπει να γίνει, λοιπόν, για να μην είναι μοναχά και στενοχωριόνται όλη την ήμέρα;
ΣΟΥΣΑΝΑ. (γελώντας). — Να τους παντρώσωμε !...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ναι... Ναι... Κι άν αυτοί θελήσουν να παντρώουν ήμεις; Τι λέτε;
ΣΟΥΣΑΝΑ. (σκεπτική). — Αυτό σκέπτομαι κ' έγω...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. (σηγνώνοντας σμά της). — Μοι έπιτρέψετε να σας πώ άραβωνιαστικά μου, πριν άκούω το μάθον οι γονείς μας; Και να σας πώ ακόμα μιá μόνο λέξι;... Μία μόνο λέξι, δεσποινίς...
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Σας άκούω, κώμη διευθυντά...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μ' αγαπάτε;
ΣΟΥΣΑΝΑ. (γέγονοντας το κεφάλι της στον όμο του). — Και σεις;
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — * Δεν υπάχγει παρά μόνο μιá λέξι στον κόσμο; Σ' αγαπά !... (Φιλούντα...)

μορφος λεοντιεύς, είχε πολλές ερωτικές κατακτήσεις που, όσο κι άν προσπαούσε να τις κρατήσει κρυφές, δεν μπορούσαν να διαφύγουν την προσοχή εκείνης που τόν αγαπούσε με όλη την παραφορά της γερασμένης καρδιάς της.

Παρ' όλες όμως αυτές τις κατακτήσεις του, ό Καρλ του Έσσεξ πάντα άσθανότανε μια άπερίοριστη άγάπη, μιá νύφη έντελώς άγάτη για την Ελισσάβετ. Η βασίλισσα έξασκούσε έπάνω του μιá παράδοξη, μακρή ιστορεία να πη κανείς, γοητεία. Η δυό αυτές άνθρωπίνες υπάρξεις είχαν μεταξύ τους καταληρητική όμοιότητα. Η Ελισσάβετ ήταν όσο και ό Καρλ εύαισθητή, όσο κ' εκείνος μιατώδης, όσο κ' εκείνος μιá προβληματική φαισωνομία.

Μεταξύ τους έπληθεζε πάντοτε μια άδάκατη και λισσοδής πάλη. Μιά πάλη γεμάτη άλλοτε από έρωτα και άλλοτε από μίσος, μιá πάλη άμικαλάντευσις, μιá έναλλάγη αγροφάνειας και πεισμάτος.

Αυτή ή άλλοκοτη ερωτική προπέτεια της Ελισσάβετ διήρκεσε χρόνια διάοληρη. Και στο τέλος, σε μιá από τις φοβερές εκείνες στιγμές της παραφορίας της, ή Ελισσάβετ έπληθε με τραματική άποφασί: Να σκοτώσει τόν άνθρωπο αυτό, που αγαπούσε όστόσο με όλη τη δύναμη της ψυχής της!

Η θέλησις της βασίλισσας ήταν νόμος. Ο Καρλ κλεισθήκε, κατόπιν άταγής της, στη φυλακή, με την κατηγορία ότι καταπαούσε τά συμέροντα του Θεού.

Έπειτα από λίγον καιρό καταδικάστηκε σε θάνατο, παρά τις έξεσις τόν συγγένων του, πούτσαν στα πόδια της βασίλισσας, ζήτησαν να τόν λισπή και να τού γροισή τη ζωή...

Και να τώρα πως ένας συγγουφός της έπληθε εκείνη περιφορά τη θανατική έκτέλεσι του τραγικού αυτού εύνοισμένου της Ελισσάβετ:

«Η έθνοσιπία—λέγει—της έπληθε έξεκινη άπαύσε μιá διάοληρη ποικωδή τελετή σε παρομοιες περιστάσεις, και ό άποκεράλισμος του καταδικωμένου γινότανε έπειτα από μιá μακρά σειρά έορτασιών έπιδείξεων.

Ο Καρλ παρουσιάζθηκε ντυμένος στα μάθα ναυ περιστοιχούμενος από τρεις ίερωμένους. Όταν ανέθηκε στη λιμνήτο, έβγαλε το καπέλο του και έκανε μιá κωκίλια έμπρος στους λόφους, που είχαν συγκεντρωθή στην πλατεία. Έπειτα άρχισε να μιλή.

«Ωμολόγησε τά άμαρτήματά που είχε διαπράξει, γενικά και στις λεπτομέρειές τους. Άπολόγηθηκε έπειτα γι' αυτό που τόν κατηγορούσαν και διεκρίνε την άφροσύνη του. Και όταν έτελείσε την άγορεύσι του, με μιá συγγνιτική άποστορή προς τους συγκεντρωμένους λόφους, πέταξε πέρα το μάθη μονάδα του και γονάτισε.

Τότε ένας από τους πνευματώδους που τόν περιεστοιχίζαν άρχισε να τού πιστώ να διατηρήσει το θάρος και την ψυχραιμία του έμπρος στη φρέξη του θανάτου. Ο καταδικωός του άποκρίθηκε ότι ήλιεζε πως θα τόν ενίσχυση στη φοική ένικση στιγμή ή χάρις του Θεού.

Σηκώθηκε κατόπιν και πάει και έβγαλε το μάθη μοναχό του. Και τότε έβάνηκε μιá καινούδια κώκων χνυητού γρόμωτος που φορούσε από μέσα. Έτσι, με το μάπο κνυλά, όμορφος, ίποτικός, με τις όμοιες μπούδες του ζωιμένου έπάνω στους όμους του, έστάθηκε για τελευταία φορά έμπρος στα μάτια του κόσμου.

«Έργονάτισε βύτερα και πάει και ένο άπλωνε τά γόνα του, σε σημείο ότι ήταν έτοιμος, είπε:

«—Θεέ μου, συγγώρησε το δοίλο σου !...»

Και ήσυχα-ήσυχα έβαλε το κεφάλι του στο φοική μηζάνημα του θανάτου. Ο δήμος έτροάθηκε το κωζλό και το βαρμ μαζάρι έπεσε με όρημ, σφραβίζοντας άτασία στον άέρα. Το αμα έπλημμύρισε τις μπούδες του Καρλ. Κοριάστηκε όμως να ύψοσων και ν' άρησων να πέση και για δεύτερη φορά το κωζάρι της λιμνήτο για ν' άποκοπή έντελώς το κεφάλι του Καρλ από το υπόλοιπο σώμα. Τότε ό δήμος το άουάσε από τά μαλλά, το σήκωσε ψηλά και έβρόνταξε:

«—Ο Θεός ως προστάτη τη βασίλισσα !...»
Έτσι τέλεισε ή ερωτική αυτή τραγωδία της Ελισσάβετ.